

UZNESENIE

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: CD Consulting, s.r.o., Praha 3, Nagano Office Center, K červenému dvoru 3269/25a, Česká republika, zastúpenej splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s. r. o., Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanému: Peter xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, o 928 eur s príslušenstvom, vedenej Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 7CbZm/105/2013 a predtým Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 5Zm/27/2013 takto

r o z h o d o l :

Nesúhlas Okresného súdu Trnava s postúpením mu veci Okresným súdom Galanta j e d ô v o d n ý .

O d ô v o d n e n i e :

Návrhom na uplatnenie pohľadávky, podaným za pomoci vzorového tlačiva A podľa čl. 4 ods. 1 a prílohy I Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej tiež len „nariadenie o bagateľných sporoch“ alebo „nariadenie“) a došlým pôvodne Okresnému súdu Galanta 28. marca 2013, sa žalobkyňa na žalovanom domáha zaplataenia zmenkovej sumy 928 eur, zmenkového úroku vo výške 0,25% denne z čiastkových súm bližšie identifikovaných v podaní zhora za obdobia tamtiež uvedené až do zaplataenia, 6% ročného úroku z rovnakých čiastkových súm a zmenkovej odmeny vo výške 1/3% zmenkovej sumy, teda 4,09 eur, všetkého okrem náhrady trov konania, opierajúc pritom uplatnený nárok o zmenu vystavenú žalovaným 24. júna 2009 a nadobudnutú žalobkyňou ako indosatárom.

Okresný súd Galanta nato listom zo 17. apríla 2013 sp. zn. 5Zm/27/2013 postúpil vec Okresnému súdu Trnava podľa § 105 ods. 1, 2 a 5 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99 /1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 10 ods. 2 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene niektorých zákonov (správne inak iba „O. s. p.“, ďalej tiež len „zákon o obvodoch súdov“), poukazujúc pritom na príslušnosť Okresného súdu Trnava na konanie v zmenkových veciach pre celý obvod Krajského súdu v Trnave a opätovné vystupovanie žalobkyne v rôznych veciach v takomto procesnom postavení.

Okresný súd Trnava následne listom z 21. mája 2013 sp. zn. 7CbZm/105/2013 predložil vec Krajskému súdu v Trnave, nesúhlasiac s jej postúpením. S odvolaním sa na § 87 písm. f/, § 88 ods. 2, § 105 ods. 3 a 5 a § 121 O. s. p.; body 8, 11 a 36 Preambuly a čl. 19 a 25 ods. 1 písm. a/ nariadenia o bagateľných sporoch; čl. 16 ods. 2 nariadenia Rady (ES) 44/2001 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (tzv. Brusel I.); Smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách; čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej tiež len „Ústava“) a viaceré rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (ďalej tiež len „SD“) a ústavných súdov Českej i Slovenskej republiky mal za to, že žalobkyňa podaním žaloby v prejednávanej veci a tiež ďalších žalôb v druhovo totožných veciach na tzv. všeobecné okresné sudy podľa bydliska žalovaného len rešpektovala nariadenie o bagateľných sporoch. Navyše mu (Okresnému súdu Trnava) je z jeho činnosti známe, že základný právny vzťah medzi pôvodným majiteľom zmenky (spoločnosťou POHOTOVOST' s.r.o.) a žalovaným má spotrebiteľskú povahu a už od začiatku konania je tu tak kolízia príslušnosti všeobecného

súdu spotrebiteľa (ktorým je vec postupujúci Okresný súd Galanta) a zmenkového súdu (ktorým je naopak s postúpením nesúhlasiaci Okresný súd Trnava), pričom odstránenie tejto kolízie súvisí s vyriešením otázky, či ide o nárok uplatňovaný zo zmenky alebo o nárok z tzv. kauzy (kde zmenka mala len zabezpečovací charakter). Túto kolíziu je potrebné vyriešiť uprednostnením súdu bydliska spotrebiteľa (zvýšením ochrany tejto slabšej strany v spotrebiteľskom vzťahu), zvlášť ak Slovenská republika v súvislosti s procesom prijímania nariadenia oznámila Komisii, že v európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sú príslušné na vydanie rozsudku „okresné súdy“ (t. j. všetky súdy bez rozlišovania vecnej, miestnej alebo kauzálnej príslušnosti). To platí tým skôr, ak základným cieľom nariadenia je tiež zjednodušenie a zrýchlenie konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu, ako aj zníženie nákladov takýchto konaní a tým sa zjavne riadila i žalobkyňa (podávajúca žaloby v týchto veciach na všeobecné súdy podľa bydliska žalovaných), pričom výkon podnikateľskej činnosti predchodkyne žalobkyne poskytovaním spotrebiteľských úverov na území celej Slovenskej republiky s používaním zmeniek len ako zabezpečovacích inštitútov v pôvodných právnych vzťahoch (vzťahoch spotrebiteľských) je ďalšou skutočnosťou známou súdu nesúhlasiacemu s postúpením z jeho činnosti a i v prípade uprednostnenia kauzálnej príslušnosti zmenkového súdu (ktorý nie je súdom podľa trvalého bydliska žalovaného ako spotrebiteľa, tu rozumej súdom spotrebiteľovi najbližším – pozn. krajského súdu) môže dôjsť ku sťaženiu, resp. obmedzeniu uplatňovania práv žalovaného.

Krajský súd v Trnave ako súd nadriadený Okresnému súdu Trnava a inak aj Okresnému súdu Galanta podľa § 105 ods. 3 vety druhej O. s. p. a čl. I § 3 ods. 2 písm. a/ a c/ zákona o obvodoch súdov (v znení neskorších zmien a doplnení) prejednal vec podľa § 211 ods. 2 a § 115 ods. 1 a contrario O. s. p. bez pojednávania (pretože tu nešlo o prejednanie veci samej) a dospel k záveru, že nesúhlas Okresného súdu Trnava s postúpením mu veci treba považovať za dôvodný.

Podľa § 11 ods. 1 O. s. p. konanie sa uskutočňuje na tom súde, ktorý je vecne a miestne príslušný. Príslušnosť sa určuje podľa okolností, ktoré tu sú v čase začatia konania, a trvá až do jeho skončenia.

Podľa § 87 písm. f/ O. s. p. popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy.

Podľa čl. I § 10 zákona o obvodoch súdov (inak ustanovenia nazvaného „Zmenkové a šekové súdy a ich obvody“) zmenkovým a šekovým súdom sa rozumie súd, ktorý je príslušný na konanie o veciach týkajúcich sa zmeniek, šekov alebo iných cenných papierov vrátane sporov z vydaných zmenkových (šekových) platobných rozkazov a sporov týkajúcich sa zmenkových protestov (odsek 1 tu citovaného paragrafu) a na konanie vo veciach týkajúcich sa zmeniek, šekov alebo iných cenných papierov vrátane sporov z vydaných zmenkových (šekových) platobných rozkazov a sporov týkajúcich sa zmenkových protestov je príslušný (okrem iných tam uvedených súdov) Okresný súd Trnava pre obvod Krajského súdu v Trnave (odsek 2 písm. b/ tu citovaného zákonného ustanovenia).

Podľa čl. 7 ods. 2 vety druhej Ústavy právne záväzné akty Európskych spoločností a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

Podľa čl. 2 Aktu o podmienkach pristúpenia Českej republiky, Estónskej republiky, Cyperskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Poľskej republiky, Slovinskej republiky a Slovenskej republiky a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia (Aktu tvoriaceho súčasť Zmluvy medzi Belgickým kráľovstvom, Dánskym kráľovstvom, Spolkovou republikou Nemecko, Helénskou republikou,

Španielskym kráľovstvom, Francúzskou republikou, Írskom, Talianskou republikou, Luxemburským veľkovojskom, Holandským kráľovstvom, Rakúskou republikou, Portugalskou republikou, Fínskou republikou, Švédskym kráľovstvom, Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska /členskými štátmi Európskej únie/ a Českou republikou, Estónskou republikou, Cyperskou republikou, Lotyšskou republikou, Litovskou republikou, Maďarskou republikou, Maltskou republikou, Poľskou republikou, Slovinskou republikou a Slovenskou republikou o pristúpení Českej republiky, Estónskej republiky, Cyperskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Poľskej republiky, Slovinskej republiky a Slovenskej republiky k Európskej únii, uverejnenej oznámením ministerstva zahraničných vecí č. 185 /2004 Z. z., ďalej len „Akt“, „Zmluva o pristúpení“ a „oznámenie MZV“) odo dňa pristúpenia budú ustanovenia pôvodných zmlúv a aktov prijatých orgánmi a Európskou centrálnou bankou pred pristúpením záväzné pre nové členské štáty a budú sa uplatňovať za podmienok stanovených v týchto zmluvách a v tomto akte; podľa čl. 1 Aktu na jeho účely pojem „pôvodné zmluvy“ znamená a/ Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva („zmluva o ES“) a Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu („zmluva o Euratom“) v znení zmenenom a doplnenom zmluvami a inými aktmi, ktoré nadobudli platnosť pred týmto pristúpením a b/ Zmluvu o Európskej únii („zmluva o EÚ“) v znení doplnenom alebo zmenenom zmluvami alebo inými aktmi, ktoré nadobudli platnosť pred týmto pristúpením a napokon podľa uvodzovacej časti oznámenia MZV Národná rada Slovenskej republiky vyslovila súhlas so zmluvou uznesením č. 365 z 1. júla 2003 a súčasnej rozhodla, že ide o zmluvu podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky a ktorá na základe článku 2 ods. 2 nadobudne platnosť 1. mája 2004.

Podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej tiež len „ZFEÚ“, ktorej ostatné konsolidované znenie bolo publikované pod č. 2010/C 83/01 Úradného vestníka Európskej únie, pričom v tomto prípade inak ide o pôvodný článok 153 Zmluvy o ES – pozn. odvolacieho súdu) Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov. K dosiahnutiu týchto cieľov prispieva Únia prostredníctvom opatrení prijatých podľa článku 114 v kontexte zavŕšenia tvorby vnútorného trhu (ods. 2 písm. a/ tu citovaného ustanovenia), ako aj opatrení, ktoré podporujú, dopĺňajú a sledujú politiku členských štátov (ods. 2 písm. b/). Podľa odseku 3 tu citovaného ustanovenia ZFEÚ potom Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom a po porade s Hospodárskym a sociálnym výborom prijímú opatrenia uvedené v odseku 2 písm. b/ a napokon podľa odseku 4 opatrenia prijaté podľa odseku 3 nebránia žiadnemu členskému štátu zachovať alebo zaviesť prísnejšie ochranné opatrenia; takéto opatrenia však musia byť zlučiteľné so zmluvami a Komisia o nich bude upovedomená.

Podľa § 105 ods. 1 – 3 a 5 O. s. p. súd skúma miestnu príslušnosť iba podľa § 88, ak však navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca, súd skúma miestnu príslušnosť aj podľa § 84 až 87, pričom túto (miestnu príslušnosť) skúma prv, než začne konať o veci samej a neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí. Ak súd podľa odseku 1 zistí, že nie je miestne príslušný, neodkladne postúpi vec príslušnému súdu bez rozhodnutia alebo ju za podmienok uvedených v § 11 ods. 3 predloží Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, pričom o tomto (postúpení) upovedomí aj účastníkov. Ak súd, ktorému bola vec postúpená, s postúpením nesúhlasí, alebo účastník postúpenie namieta do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení, predloží vec na rozhodnutie svojmu nadriadenému súdu, ktorého rozhodnutím (majúcim byť vydaným do 30 dní od predloženia veci) je viazaný aj súd, ktorému má byť vec podľa rozhodnutia nadriadeného súdu postúpená a napokon práve odcitované

odseky § 105 O. s. p. (ako aj v tu diskutovanej súvislosti nevýznamný odsek 4 paragrafu – pozn. odvolacieho súdu) sa použijú rovnako, ak miestna príslušnosť súdu je určená podľa osobitného predpisu a miestne nepríslušným je súd rovnakého stupňa.

Zo zhora citovaných ustanovení a obsahu spisu v prejednávanej veci i s opretím sa o nezanedbateľnú časť takých úvah a záverov tunajšieho súdu použitých už v minulosti, na ktorých nevznikol dôvod čokoľvek meniť (v tejto súv. por. o. i. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 31. mája 2011 č. k. 10NcC/19/2011-15) je potom potrebné vyvodit' nasledovné :

Úprava príslušnosti súdov v rámci tzv. vnútroštátneho civilného procesu Slovenskej republiky je založená na zásade trvania príslušnosti (*perpetuatio fori*), čiže na tom, že súd príslušný na konanie v čase jeho začatia (konania) ostáva príslušným i v priebehu celého konania až do jeho skončenia (teda bez zreteľa na to, či sa po čase v tomto smere rozhodnom, teda po začatí konania zmenia buď okolnosti, podľa ktorých sa príslušnosť posudzuje alebo dokonca i právna úprava vymedzujúca takéto okolnosti). Príslušnosť sa v zmysle teórie občianskeho procesného práva aj podľa úpravy v zákone (v O. s. p.) člení na vecnú, miestnu a funkčnú a druhá z nich ďalej na príslušnosť všeobecnú, osobitnú danú na výber a osobitnú výlučnú. Takéto členenie pritom v praxi znamená, že miestnou príslušnosťou súdu sa tu rozumie určenie, ktorý z viacerých vecne príslušných súdov (súdov povolaných rozhodovať spory a právne veci určitého druhu) má vec prejednať preto, lebo je tu určité zákonodarcom stanovené kritérium, sledujúce odvrátenie možnosti prípadného prejednávania a aj rozhodnutia tej istej veci viacerými či pri dovedení argumentácie *ad absurdum* dokonca aj všetkými súdmi toho istého stupňa (pri osobovaní si všetkými takýmito súdmi práva vec prejednať a rozhodnúť), ako i možnosti reprezentujúcej presne opačný extrém – v podobe prípadnej neochoty vec prejednať a rozhodnúť zo strany všetkých takto do úvahy prichádzajúcich súdov (k čomu môže dôjsť v prípade názoru každého zo súdov potenciálne alebo i reálne sa sporiacich o príslušnosť, že on príslušným nie je). Istým špecifikom úpravy príslušnosti súdov v rámci tuzemského procesného práva potom je, že takáto úprava nie je sústredená výlučne v zákonoch, do ktorých primárne organicky patrí, teda v tzv. procesných predpisoch (v O. s. p., ale aj v Trestnom poriadku, čiže v zákone č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení), ale jej fragmenty sa nachádzajú tiež v iných právnych predpisoch so silou zákona (tu por. okrem už vyššie sčasti citovaného ustanovenia zákona o obvodoch súdov o zmenkových a šekových súdoch aj ustanovenia čl. I §§ 7 – 9 a 11 – 14a rovnakého zákona, ale i čl. I § 45 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, čiže exekučného poriadku). Časť názorov z teórie i praxe najmä príslušnosť zakotvenú v zákone o obvodoch súdov označuje aj za kauzálnu, to však nič nemení na tom, že z pohľadu vyššie podaného členenia ide vždy o príslušnosť miestnu (vyberajúcu pre veci určitého druhu len jeden z viacerých inak do úvahy prichádzajúcich súdov toho istého stupňa, z ktorého dôvodu je aj nepochopiteľnou a zjavne nadbytočnou časť zákonnej formulácie z ust. § 105 ods. 5 O. s. p. tvorená slovami „a miestne nepríslušným je súd rovnakého stupňa“ – ktorému aspektu problému sa inak Krajský súd v Trnave venoval, nech aj v rámci sporu o príslušnosť v exekučnom konaní, už vo svojom uznesení z 31. marca 2010 č. k. 10NcC/15/2010-18) a v jej rámci o príslušnosť výlučnú (pri ktorej naplnenie zákonných definičných znakov principiálne vylučuje, aby sa šlo od takto určenej príslušnosti odchýliť). Práve ostatné uvedené by však spolu s uplatnením limitov pre súd majúci vyriešiť otázku príslušnosti (pre súd nadriadený tomu, ktorý s postúpením veci nesúhlasí), vyplývajúcich rýdzo z vnútroštátnej úpravy (ako tieto limity tunajší súd priblížil vo svojom už vyššie spomenutom uznesení z veci sp. zn. 10NcC/19/2011), muselo mať aj v prejednávanej veci za následok, žeby tu nebol prakticky žiaden priestor pre ústup od pomerne jednoznačne zadaného kritéria výlučnej miestnej príslušnosti zmenkového súdu.

Takýto výklad ale ani v tomto prípade, obdobne ako v prípade už medzičasom legislatívne

uprataného problému niekdajšej výlučnej príslušnosti súdu miesta rozhodcovského konania, od čias začlenenia Slovenskej republiky do Európskej únie nemôže obstáť.

Ak totiž stále platí, že aj Slovenská republika (ako jeden z nových – rozumej k 1. máju 2004 prístupujúcich – členských štátov Európskej únie, vymedzených v Akte a Zmluve o prístupí) v súvislosti s prístupím k Európskej únii deklarovala (nad rámec nesporného záujmu spolupodieľať sa na tvorbe i prijímaní nových aktov Európskej únie – tu rozumej aktov po prístupí) tiež ochotu prijať záväznosť skorších aktov Európskej Únie (tu rozumej aktov z čias pred prístupím) a zároveň prostredníctvom svojho jediného zákonodarného orgánu ustanovovaného procesom demokratických volieb tiež výslovne deklarovala, že aj samotná Zmluva o prístupí (vrátane Aktu) má charakter medzinárodnej zmluvy s prednosťou pred zákonmi (podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy, pričom rovnaký účinok vo vzťahu k aktom Európskej únie vymedzeným v čl. 1 Aktu vyplýva už z odseku 2 toho istého článku Ústavy); celkom zjavne tým je permanentne vymedzovaný aj priestor, v ktorom sa môže pohybovať nielen vnútroštátny zákonodarca (Národná rada Slovenskej republiky) pri tvorbe národnej legislatívy, ale i vnútroštátne súdy (vrátane súdov v prejednávanej veci) pri aplikácii práva. Tento rámec je definovaný v prípadoch typovo spadajúcich pod ochranu spotrebiteľa možnosťou prijímania na vnútroštátnej úrovni len takých opatrení, ktoré buď zachovávajú (ponechajú) alebo zavedú (nanovo zakotvia) vyšší štandard ochrany spotrebiteľa, než aký predpokladá nadnárodná úprava (tá na úrovni Európskej únie). To platí bez ohľadu na to, či by tu malo ísť o opatrenia v podobe tvorby pravidiel (legislatíva), alebo v podobe ich uplatňovania (najmä výklad a aplikácia práva súdmi).

Prednosť tzv. komunitárneho práva pred zákonmi Slovenskej republiky, vymedzenie určitých výkladových princípov v prameňoch práva z uvedeného pohľadu záväzných primárne a do tretice i nutnosť považovania za jeden z takýchto výkladových princípov aj podporu záujmov spotrebiteľov a zabezpečenie vysokej úrovne ich ochrany vrátane ochrany ich hospodárskych záujmov musia byť potom dôvodmi, pre ktoré tunajší súd nielenže musí naďalej trvať na už skôr ním vyslovenom, čiže na tom, že korektný tzv. eurokonformný výklad vnútroštátneho práva pripúšťa záver o použiteľnosti (súdom) len tých jeho ustanovení, ktoré nevybočujú z medzí ustanovených predpismi práva komunitárneho, ale takýto skorší záver sa žiada doplniť, resp. precizovať tiež tak, že ak inak použiteľná norma vnútroštátneho práva pripúšťa ako výklad pre spotrebiteľa priaznivejší, tak i ten menej priaznivý, eurokonformným aj ústavne konformným môže byť len výklad pre spotrebiteľa výhodnejší. Len takýto záver možno považovať za súladný tiež s doterajšou judikatúrou SD vo veciach týkajúcich sa výkladu Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (tu por. napr. rozsudky SD v jeho veciach zn. C – 473/00 a C – 243/08), podľa ktorej v rozpore s cieľmi smernice je vnútroštátna právna úprava brániaca plnému uplatneniu práv spotrebiteľa a vnútroštátny súd by mal mať možnosť skúmania nekalých zmluvných podmienok (vrátane prípadného dojednaní o výlučnej právomoci, čiže v slovenských podmienkach príslušnosti súdu pre spotrebiteľa ťažšie prístupného) aj z úradnej povinnosti; nech aj stále platí tiež, že takáto judikatúra sa obmedzila len na skúmanie nekalých zmluvných podmienok (nie teda aj problematických podmienok majúcich pôvod vo všeobecne záväznom predpise vnútroštátneho práva).

Uplatnením úvah zhora je preto nevyhnutné odmietnuť formalistickejší prístup vyvodzujúci kritérium pre určenie príslušnosti výlučne z povahy inštitútu uvedeného v žalobe za základ žalobou uplatneného nároku (ktorým inštitútom je v príslušných súvislostiach zmenka), ale naopak pred uplatnením takéhoto kritéria treba vylúčiť možnosť, že opretím žaloby výlučne o istý právny inštitút sa tu môže zastierať prvotný spotrebiteľský charakter vzťahu. Ak totiž výsledkom takejto simulácie (rozumej vytvorenia dojmu, že tu okrem zmenky niet ničoho iného) bude spravidla nazeranie na vzťah ako na zmenkový a aj na následné súdne konanie iba ako na

konanie vo veci týkajúcej sa zmenky (nech aj toto vychádzajúc výlučne z údajov zanesených do žaloby takým nepopierateľne je), teda bez prihliadania na možné použitie zmenky ako inštitútu sledujúceho zabezpečenie splnenia záväzku dlžníka zo spotrebiteľskej zmluvy, práve takéto „užšie“ nazeranie na problém spôsobí, že bude na úkor súdu bydliska spotrebiteľa (totožného s jeho všeobecným súdom, ak je spotrebiteľ žalovaným) uprednostnená príslušnosť zmenkového súdu (tu súdu spotrebiteľovi takmer vždy vzdialenejšieho, pokiaľ pravda nepôjde o prípad žalovaného spotrebiteľa s bydliskom v štandardnom obvode toho súdu, ktorý zákonodarca určil za súd zmenkový a pre tento účel takému súdu určil za obvod jeho pôsobnosti obvod celého súdneho kraja).

Ak potom aj v prejednávanej veci panovali pochybnosti o výlučnej zmenkovoprávnej povahe vzťahu účastníkov a tieto pochybnosti len čiastočne odstraňovala poznámka Okresného súdu Trnava, zanesená do listu vyslovujúceho nesúhlas s postúpením (tu por. čl. 11 p. v. spisu), podľa ktorej malo byť bližšie neozrejmým a zo spisu nevyplývajúcim dopytom na Okresný súd Galanta zistené, že právna predchodkyňa žalobkyne mala v minulosti proti povinnému z prejednávanej veci na takomto súde viesť exekučné konanie (pod sp. zn. 20Er/1233/2010), namiesto bolo uplatnenie tých tiež známych už zo skoršej rozhodovacej činnosti tunajšieho súdu vo veciach sporov o príslušnosť, podľa ktorých 1. nedostatok podkladov umožňujúcich bezpečný záver o príslušnosti konkrétneho súdu vylučuje pozitívne rozhodnutie o príslušnosti (v podobe ustálenia, ktorý súd je na prejednanie veci príslušný), nie je však prekážkou rozhodnutia konštatujúceho dôvodnosť nesúhlasu s postúpením veci (či už pre predčasnosť záveru vec postupujúceho súdu o jeho nepríslušnosti alebo pre možnosť bezpečného ustálenia už z obmedzených podkladov, že súd nesúhlasiaci s postúpením mu veci na jej prejednanie a rozhodnutie príslušný nie je) a 2. absencia dostatku uspokojivých podkladov pre záver o príslušnosti určitého súdu musí ísť vždy na vrub toho súdu, ktorý sa aj bez obstarania takýchto podkladov hodlal veci zbaviť.

Logickým dôsledkom práve ponúknutých úvah muselo byť preto aj v tejto konkrétnej veci to, že nesúhlas Okresného súdu Trnava s postúpením mu tejto veci Okresným súdom Galanta je dôvodný a preto Krajský súd v Trnave rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto svojho uznesenia.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

P o u č e n i e : Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Trnava 11. júna 2013

Mgr. Dušan Čimo
predseda senátu